

סדר הלימוד ליום י' תשרי

עקיבא בן יוסף זי"ע

סדר לקוטי פוהר"ן הי"פני:

התורה ה' לשון רבנו, זכרוננו לברכה

בהצוצרות וקול שופר הריעו לפני וכו' (תהלים צ"ח)

א כו צריך כל אדם לומר: כל העולם לא נברא אלא בשבילי (סנהדרין לו). נמצא כשהעולם נברא בשבילי, צריך אני לראות ולעין בכל עת בתקון העולם. ולמלאות הסרון העולם, ולהתפלל בעבורם.

וענין התפלה הן בשני פנים. הינו קדם גזר דין מתפללין כסדר התפלה, ואין צריך להלביש התפלה, אבל לאחר גזר דין צריך להלביש התפלה, כדי שלא יבינו המלאכים העומדים לשמאל, ולא יקטרגו. כמו שכתוב (דניאל ד): "בגזרת עירין פתגמין", הינו לאחר גזר דין, אזי "במאמר קדישין שאלתין", אזי הצדיקים מלבישים שאלתם במאמר:

ב אבל איד ידעינן בין קדם גזר דין בין לאחר גזר דין – על ידי המצוות שאנו עושים, יכולין אנחנו לידע בין קדם גזר דין לאחר גזר דין. ודוקא כשעושיין המצוות בשמחה גדולה כל כך, עד שאין רוצה בשום שכר עולם הבא, אלא הוא רוצה שייזמין לו הקדוש ברוך הוא מצוה אחרת בשכר מצוה זאת, כמאמר חכמינו, זכרונם לברכה (אבות ד): 'שכר מצוה-מצוה', כי הוא נהנה מהמצוה בעצמה.

וְזֶה הַחֲלוֹק שֶׁבֵּין נְבוֹאֹת מֹשֶׁה רַבֵּנוּ לְבֵין נְבוֹאֹת שְׂאֵר
נְבִיאִים, כְּפִרוּשׁ רַש"י: "וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל רְאֵשֵׁי הַמַּטּוֹת
וְכוּ' זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה'" (במדבר ל), פִּרְשׁ רַש"י: כָּל הַנְּבִיאִים
נְתַנְבְּאוּ בְּ"כַה אָמַר ה'", נוֹסֵף עֲלֵיהֶם מֹשֶׁה, שֶׁהַתְּנַבְּא: בְּ"זֶה
הַדְּבָר". כִּי בְּחִינַת "כַּה" הוּא אֶסְפֵּקְלָרְיָא שְׂאִינְה מְאִירָה, וְ"זֶה
הַדְּבָר" הוּא בְּחִינַת אֶסְפֵּקְלָרְיָא הַמְּאִירָה.

וְאֵלֹ: הַשְּׂתִי בְּחִינֹת נְבִיאֹת יֵשׁ בְּעֲבוּדַת הַבוֹרָא. יֵשׁ אָדָם
הָעוֹשֶׂה הַמְצָוָה בְּשֹׂכַר עוֹלָם הַבָּא, שְׂאִינּוּ נִהְיֶה מִהַמְצָוָה
בְּעֲצָמָה, אֵלֹ לֹא הָיוּ נוֹתְנִין לוֹ עוֹלָם הַבָּא בְּשֹׂכָרָה, לֹא הָיָה עוֹשֶׂה
אוֹתָהּ, וְזֶה בְּחִינַת "כַּה", אֶסְפֵּקְלָרְיָא שְׂאִינְה מְאִירָה. כְּמוֹ אָדָם
שְׂרוּאָה אֵיזָה דְּבָר מֶרְחוֹק (עֵיין זוּהַר וַיְחִי ק"ד), כֵּן הוּא עוֹשֶׂה הַמְצָוָה
בְּשֹׂבִיל שְׂכָרָה הַבָּא לְעֵת רְחוֹק, הֵינּוּ אַחֵר עוֹלָם הַזֶּה. וְשְׁלוֹם שְׂכָר
נִקְרָא בְּשֵׁם נְבִיא, כִּי רְאֵשֵׁי תִבּוֹת שָׁל: יָבֵא בְּרִנָּה נִשְׂא
אֶלְמוֹתָיו, וְשֵׁם בְּפָסוּק הַזֶּה נִרְמַז עַל שְׁלוֹם שְׂכָר (תְּהִלִּים קכ"ו):
"הַלֹּדֶף יִלְדֶׁ וּבָכָה נוֹשֵׂא מִשְׁךְ הַזֶּרַע", שְׂמֵצִטֵּי עַר בְּעֲשִׂיתָהּ, "בֵּא
יָבֵא בְּרִנָּה נִשְׂא אֶלְמוֹתָיו", שְׂשִׁמְחָ לְעֵתִיד, כְּשִׁיקְבֵּל שְׂכָר
הַמְצוּוֹת. רְאֵשֵׁי תִבּוֹת שָׁל יָבֵא בְּרִנָּה נִשְׂא אֶלְמוֹתָיו, רְאֵשֵׁי
תִבּוֹת נְבִיא.

אֲבָל נְבִיא שֶׁמְתַנְבְּא בְּ"זֶה הַדְּבָר", שְׂאִינּוּ רוֹצֵה בְּשֹׂכַר
הַמְצוּוֹת, אֵלֹא רוֹצֵה בְּמְצוּוֹה בְּעֲצָמָה, שֶׁהוּא מְשִׁמַּח כָּל
כֹּף בְּעֲשִׂיתָהּ, עַד שֶׁמֵּמָאם בְּכָל מִין שְׂכָר, נִמְצָא שְׁעוֹלָם הַבָּא
שָׁלוֹ בְּהַמְצוּוֹה בְּעֲצָמָה. וְזֶה בְּחִינַת נְבִיא, הֵינּוּ שְׁלוֹם שְׂכָר,
בְּבְחִינַת: "זֶה הַדְּבָר", בְּבְחִינַת אֶסְפֵּקְלָרְיָא הַמְּאִירָה, כְּמוֹ אָדָם
הָרוּאָה דְּבָר מִקְרוֹב בְּרֵאֵיהָ יָפָה וּבָרָה, כְּמוֹ כֵּן הוּא נִהְיֶה
מִהַמְצוּוֹה בְּעֲצָמָה, וְשֹׂכְרוֹ נִגְדַּ עֵינָיו.

וְזֶה הַחֲלוֹק שֶׁבֵּין נְבוֹאֹת מֹשֶׁה רַבֵּנוּ לְבֵין נְבוֹאֹת שְׂאֵר
נְבִיאִים, כְּפִרוּשׁ רַש"י: "וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל רְאֵשֵׁי הַמַּטּוֹת
וְכוּ' זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה'" (במדבר ל), פִּרְשׁ רַש"י: כָּל הַנְּבִיאִים
נְתַנְבְּאוּ בְּ"כַה אָמַר ה'", נוֹסֵף עֲלֵיהֶם מֹשֶׁה, שֶׁהַתְּנַבְּא: בְּ"זֶה
הַדְּבָר". כִּי בְּחִינַת "כַּה" הוּא אֶסְפֵּקְלָרְיָא שְׂאִינְה מְאִירָה, וְ"זֶה
הַדְּבָר" הוּא בְּחִינַת אֶסְפֵּקְלָרְיָא הַמְּאִירָה.

וּמִי שֶׁהוּא בַּמְדַּרְגָּה הַזֹּאת, שֶׁעוֹשֶׂה הַמִּצְוָה בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה כָּל כָּף, עַד שֶׁאֵין רוּצָה בְּשׂוּם שְׂכָר עוֹלָם הַבָּא בְּשִׁבְלָה, הוּא יְכוּל לִידַע בֵּין קֶדֶם גְּזֵר דֵּין לְאַחַר גְּזֵר דֵּין. כִּי הַמִּצְוֹת הֵם קוֹמָה שְׂלֵמָה, וְהֵם מְחַיִּין אֶת כָּל הַקּוֹמוֹת, הֵן קוֹמַת אָדָם, הֵן קוֹמַת עוֹלָם, הֵן קוֹמַת שָׁנָה, כִּי עוֹלָם שָׁנָה נִפְשׁ, הֵן מְקַבְּלִין הַחַיּוֹת מִהַמִּצְוֹת, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (תְּהִלִּים ל"ג): "וְכָל מַעֲשֵׂהוּ בְּאַמוּנָה", וְכִתִּיב (שָׁם קי"ט): "כָּל מִצְוֹתֶיךָ אֱמוּנָה". וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא הוּא אֶחָדוֹת פְּשׁוּט עִם הַמִּצְוֹת. וְכִשְׁמַעֲשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא כֶּתְקוּנָן וְכַסְדָּרָן, אֲזִי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא מְשַׂמַּח בָּהֶם וּמְתַעַנֵּג בָּהֶם, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (שָׁם ק"ד): "יִשְׂמַח ה' בְּמַעֲשָׂיו". כְּמוֹ בְּעַל־מְלָאכָה, שֶׁעוֹשֶׂה אֵיזָה כְּלִי, וְהַכְּלִי הוּא יָפֵה, אֲזִי הוּא מְתַעַנֵּג בָּהּ, וְהַשְׂמִיחָה שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא הִיא מְלַבֶּשֶׁת בְּהַמִּצְוֹת, כִּי הֵם אֶחָדוֹתָו. וּמִי שֶׁעוֹשֶׂה הַמִּצְוָה בְּשִׂמְחָה מִהַמִּצְוָה בְּעֶצְמָהּ, נִמְצָא כְּשֶׁנִּכְנָם בְּהַשְׂמִיחָה שְׁבַמִּצְוָה, הוּא נִכְנָם בְּשִׂמְחַת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא, שְׂמַשְׂמִיחַ בְּמַעֲשָׂיו, וְזֶה בְּחִינַת (שָׁם קמ"ט): "יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעוֹשָׂיו".

נִמְצָא כְּשִׂישׁ אֵיזָה צַעַר וְדִין בְּעוֹלָם שָׁנָה נִפְשׁ, אֲזִי בּוֹדֵאי נִגְרַע מְשַׂמַּח הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (בְּרֵאשִׁית ו'): "וַיִּתְעַצֵּב אֵל לְבוֹ", וְכְמוֹ שְׂכָתוֹב (סִנְהֶדְרִין מו.): "שְׂכִינָה מָה אֹמְרַת - קָלְנִי מֵרֵאשִׁי וְכוּ'. וְזֶה שְׂנִכְנָם בְּתוֹךְ הַשְׂמִיחָה. יְכוּל בּוֹדֵאי לִידַע לְפִי עֲנִין הַשְׂמִיחָה אִם הוּא קֶדֶם גְּזֵר דֵּין, אִם הוּא לְאַחַר גְּזֵר דֵּין. גַּם יְכוּל לִידַע עַל אֵיזָהוּ חֵלֶק מִהַקּוֹמָה נִגְזֵר הַדֵּין, כִּי יוֹדַע לְפִי קוֹמַת הַמִּצְוֹת. אִם אֵין יְכוּל לַעֲשׂוֹת בְּשִׂמְחָה רָאשִׁי הַמִּצְוֹת, הֵינּוּ מִצְוֹת הַתְּלוּיִים בְּרֵאשׁ, יִדַע שֶׁהַדֵּין נִגְזֵר עַל רָאשִׁי עוֹלָם שָׁנָה נִפְשׁ, וְכֵן בְּשָׂר קוֹמַת הַמִּצְוֹת.

רעמים, ונשמע לבריתא.

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"מ:

בחצוצרות וקול שופר-ה

א צריך כל אדם לומר כל העולם לא נברא אלא בשבילי (מנהדרין ל"ז), על כן צריך כל אדם לראות ולעין בכל עת בתקוה העולם ולמלא את חסרון העולם ולהתפלל בעבורם:

ב צריך לעשות המצוה בשמחה גדולה כל כך עד שלא ירצה בשום שכר עולם הבא בשבילה, אלא שיזמין לו הקדוש-ברוך-הוא מצוה אחרת בשכר מצוה זאת. כי הוא נהנה מהמצוה בעצמה. ועל-ידי-זה יוכל לידע מה שנגזר על העולם, ואם הוא קדם גזר דין או לאחר גזר דין, ועל מי ומי נגזר הדין חס ושלום. ויודע איך להתפלל עבור העולם כי לאחר גזר דין צריכים הצדיקים להלביש תפלתם בספורים. וכל זה זוכין על-ידי עשיית המצוה בשמחה גדולה מהמצוה בעצמה כנ"ל:

ג עקר השמחה הוא בלב ואי אפשר ללב לשמח עד שיסיר עקמומיות שבלבו שיהא לו ישרות לב ואז יזכה לשמחה. ועקמומיות שבלב מפשיטין על-ידי רעמים שהם בחינת תפלה בכח וביראה ואהבה ובכונה גדולה:

ד לזכות לשמחה הנ"ל הוא על-ידי שמתפללין בכחות וביראה גדולה ובאהבה:

ה צריך להתפלל עם כל הכחות ולהוציא את הקול בתפלתו בכח גדול ועל-ידי-זה יפגע הקול במח ואז יוכל לכונן, הינו שהלב ישמע מה שהוא מדבר, ועל-ידי-זה יזכה שיתפשט עקמומיות שבלבו ויבוא לשמחה עד שיעשה המצוות בשמחה גדולה מהמצוות

בְּעֲצֻמֹן כַּנ"ל וַיִּזְכֶּה שְׂיוֹכַל לְהִלְבִּישׁ אֶת תְּפִלָּתוֹ בְּסִפּוּרֵי דְבָרִים וּלְבַטֵּל כָּל הַגְּזֵרוֹת אֲפִלוֹ לְאַחַר גְּזֵר דִּין:

סֵדֶר הַיַּי מִזְהָרֵי הַיּוֹמִי:

כְּמוֹ כֵּן הוּא מְמַשׁ בְּעֵינָיו זֶה שְׂאֵמֵר רַבְּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה בְּהַמְשָׁנָה הַנ"ל, שְׂמִי שֶׁהוּא תוֹקֵעַ בְּבוֹר, שְׂמִנָּח בְּבוֹר תְּחִתִּיּוֹת וְשֵׁם תוֹקֵעַ וּמִתְאַנֵּחַ וְצוֹעֵק עַל עֲוֹנוֹתָיו, שְׂאֵז צָרִיכִים הַבְּחִנָּה אוֹתָם שְׂעוֹמְדִים בַּחוּץ שְׂאֵינָם בְּבַחֲיַנַּת בְּשָׂר, אִם קוֹל שׁוֹפָר שְׂמָעוּ יֵצְאוּ וְכוּ' כִּי אֶף־עַל־פִּי שְׂאֵינָם בְּבַחֲיַנַּת בְּשָׂר אִם יִכְרִיחוּ עֲצָמָם וַיִּטּוּ אֲזָנָם הַיָּטִיב יוֹכְלוּ לְשִׁמְעַת הַקּוֹל בְּעֲצָמוֹ כַּנ"ל, אֲבָל מִי שְׂזוֹכָה שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַּת בְּשָׂר אֵינוֹ צָרִיךְ הַבְּחִנָּה כִּלְל כִּי בּוֹדֵאֵי יִשְׁמַע בְּבַחֲיַנַּת הַקּוֹל שׁוֹפָר שֶׁהוּא הַקּוֹל דְּקֹדֶשׁה בְּעֲצָמוֹ וְהַבֵּן. כֵּן נִרְאֶה לְעֵנִיּוֹת דְּעֵתִי, (לְעֵינָיו הַמְּבָאֵר בַּמֶּאמָר הַנ"ל שְׂכָל הַקּוֹלוֹת הֵם בְּבַחֲיַנַּת עֲזוּת וְכוּ' אָמַר אֵז שְׂאֵפִלוֹ קוֹל קְשׁוּשׁ הַמְּטַבְּעוֹת שֶׁל נְתִינָת הַצְּדָקָה הֵם גַּם־כֵּן בְּבַחֲיַנַּת

עֲזוּת דְּקֹדֶשׁה וְכוּ')

יח (יח) מְאֵמֵר אֲמֻצְעוֹתָא דְּעֶלְמָא סִימָן כ"ד נֶאמַר בְּקִיץ תִּקְס"ג בְּסֻעָדַת לַיִל שִׁבַּת. וְאָמַר אוֹתוֹ בְּיִרְאָה גְּדוּלָּה וּבְהִתְלַהֲבוֹת עָצוֹם וְנִשְׁגָּב כָּל־כָּף עַד שֶׁלֹּא יָכֹלוּ הַשׁוֹמְעִים לְהַבִּין כִּלְל מַה הוּא אוֹמֵר, רַק נִכְתַּב אַחֲר־כֵּף בְּכַתִּיבַת יָדוֹ וּבְלִשׁוֹנוֹ הַקְּדוּשָׁה:

יט (יט) שִׁיךְ לְהַמְאָמֵר אַחֲוֵי לָן מְנָא. סִימָן כ"ה נִשְׁמַע מִפִּי הַקְּדוּשׁ בְּפִירוּשׁ אֲצֵל הַמֶּאמָר הַנ"ל שְׂמִדְבָר שֵׁם מְעַלֶּיהָ מִדְּרָגָא לְדְרָגָא שְׂמִתְגַּבְּרִים הַמְּנִיעוֹת דְּסִטְרָא־אַחָרָא בְּכָל פֶּעַם וְכוּ', וְאָמַר אֵז בְּפִירוּשׁ שְׂגָם מִי שֶׁהוּא בְּתוֹךְ הָאָרֶץ מְמַשׁ כְּשֶׁנִּתְעוֹרֵר לְעֵלוֹת מִשָּׁם, הַהִכְרַח שִׁילֵךְ מִדְּרָגָא לְדְרָגָא וְאֵז מִשְׂתַּחֲוֶה כְּנִגְדּוֹ בְּכָל פֶּעַם וְכוּ'. כְּמִבְּאֵר שֵׁם בַּמֶּאמָר הַנ"ל. [מוֹבָא בְּלִקוּטֵי הַלְכוֹת הַלְכוֹת מְעַקָּה וְשְׂמִירַת נְפֶשׁ הַלְכָה ד']:

כ (כ) התורה היא מאן דאזל למנסב אתתא בסימן כ"ט אמר בשבועות תקס"ו לפרטקטן.

ובאותו העת לבש פעם ראשון בגדים לבנים ואז נכלל בתוך התורה בחינת בגדים לבנים עין שם. וגם איש אחד הביא בתו הבתולה שהיה לה חלי נופל רחמנא לצלן, וגם הביא יין וכו' וכל זה נכלל שם עין שם וכו' וכו'. ועוד כמה דברים נפלאים שראינו בעינינו שנכללו בתוך התורה הזאת מלבד הנסתרות, כי עצם כונתו בכלל ובפרט אי אפשר להשיג. גם אמר שהתורה הזאת עומדת על הצרפת, כי מדבר שם מכסף וממון הינו מענין תקון הכללי של המשא ומתן. וכן מדבר שם מתקון הדבור על ידי שבח הצדיקים ומבגדים לבנים וזה (משלי י): "כסף נבחר לשון צדיק" סופי-תבות פרנק.

(באותה העת שאמר מאמר הנ"ל היה לאיש אחד עשיר מאנשי רבנו זכרוננו לברכה איזה עסק עם אדונים בויניציא מאנשי חיל של הקור"ה [הקיסר ירום הודו], הינו שהעמיד להם קמח ולא הוטב בעיניהם ורצו האדונים הנ"ל לסכן אותו בסכנות נפשות לבד מסכנת ממון. ובשעה שאמר רבנו זכרוננו לברכה המאמר הנ"ל נכנס בלבו מאד מה שמבאר שם שעל ידי שבח הצדיקים הדבור נשמע ונתקבל, כי זה כל ענינו, כי הלא העקר שיהיו דבוריו וטענותיו נשמעים ונתקבלים לפני האדונים.

ותכף במוצאי שבועות נסע לויניציא וכל אותו הדרך עסק רק לספר בשבחי רבנו זכרוננו לברכה. וכן בבואו לויניציא עסק לספר לפני בעל האכסניא שלו הרבה משבחי רבנו זכרוננו לברכה. כי באמת היה לכל אנשי רבנו זכרוננו לברכה אפלו להבעלי בתים הפשוטים ספורים ושבחים הרבה מרבנו זכרוננו לברכה עד אין מספר. ותכף אחר-כך נכנס אל האדונים ודבר לפניהם כל

טַעֲנוֹתָיו וְאַמַּתְלֹאוֹתָיו וְנִתְקַבְּלוּ דְבָרָיו בְּאַזְנוֹתָם וְקִבְּלוּ אוֹתוֹ
בְּכָבוֹד גָּדוֹל וְנִצּוֹל מִכָּל הַסְּפָנוֹת הַנִּלְוִי וְיִצָּא בְּשָׁלוֹם מִן הָעֶסֶק
הַנִּלְוִי כְּרֵאוֹי:

סֵדֶר הַשְּׂמִיטָה-בֵּית הַיּוֹמִי:

אַבְדָּה

חֵלֶק שְׁנֵי א. מִי שֶׁמְחַזֵּיר אַבְדָּה לְבָעָלִים, בְּכַח הַזֶּה מְגִיר גֵּרִים.
בָּנִים א. כָּל הַבּוֹכָה וּמִתְאַבֵּל עַל אָדָם כָּשֵׁר, זוֹכָה לְגִדּוֹל אֶת בָּנָיו.
ג. צָרִיךְ לְשַׁמֵּר אֶת הַתִּינוֹק, שֶׁלֹּא יִלְךְ בְּגִלּוֹי הָרֵאשִׁי. ג. אֵין צָרִיךְ
לְאָדָם לְדַאֵג עַל פְּרֻנְסַת בָּנָיו, כִּי כְּשֵׁהֶם גְּדֻלִים – גְּדֻלָּה פְּרֻנְסַתָּם
עִמָּהֶם. ד. מִי שֶׁמְבַטֵּל אֶת חֲבֵרוֹ מִפְּרִיָּה וּרְבִיָּה, הוֹלֵךְ לְשֵׁאוֹל בְּלֹא
וֶלֶד. ה. כָּל הַכּוֹפֶה אֶשְׁתּוֹ לְדַבַּר-מִצְוָה, הוּא לֹה בָנִים שְׂאִינָם
מְהֻנְנִים. ו. אִשָּׁה שֶׁדָּמְיָה מְרַבִּים – צֶעַר גְּדוֹל בָּנִים שֶׁלָּהּ יוֹתֵר
בְּעֶצְבוֹן. ז. בֵּית כַּהֵן לְיִשְׂרָאֵל, בֵּית תַּלְמִיד-חֶכֶם לְעַם-הָאָרֶץ – זָרַע
אֵין לָהּ. ח. הַתַּעֲנִית שֶׁל חַמִּישֵׁי בְּשִׁבְתַּת מְסַנָּל לְגְדוֹל בָּנִים. ט.
צְנִיעוּת שֶׁבְּאִשָּׁה מְזַכָּה לָהּ לְבָנִים הַגּוֹנִים. י. עַל-יְדֵי שְׂמִיחַת
יוֹם-טוֹב וְעַל-יְדֵי הַנְּחִת תְּפִלִּין כְּרֵאוֹי, תֵּלֵד אֶשְׁתּוֹ בָּנִים זְכָרִים. יא.
לְפַעֲמִים מִי שְׂאִין לוֹ בָּנִים, וְכִשְׂמֵת פְּלִין עָלָיו שִׁיחִיָּה לוֹ בָּנִים,
הוּא מֵת. יב. בְּעוֹזֵן נְדָרִים בָּנִים מֵתִים. יג. שְׁנוֹי מְקוֹם גּוֹרֵם לְבָנִים.
יד. בָּנִים גְּדוֹלִים אֵינָם מֵתִים בְּעוֹזֵן אֲבוֹתֵיהֶם, אֲבָל בְּמְקוֹם שִׁישׁ
חֲלוּל הַשֵּׁם אֲפֵלוֹ גְּדוֹלִים מֵתִים. טו. דְּאֶכְלָא בְּשָׂרָא וְשִׁתִּיא חֲמָרָא,
הוּא לֹה בָּנִים בְּרִיָּאִים. טז. הַמְּסַתְּכֵל בְּעֵקֶבָה שֶׁל אִשָּׁה וּבְאֶשְׁתּוֹ
נְדָה, הוּא לֹה בָּנִים שְׂאִינָם מְהֻנְנִים. יז. הַדָּר עֶשֶׂר שָׁנִים בְּאָרֶץ-
יִשְׂרָאֵל וְאֵין לוֹ בָּנִים, יוֹצִיא, שְׂמָא לֹא זָכָה לְהַבְּנוֹת מִמֶּנָּה. יח. מֵה
יַעֲשֶׂה אָדָם, וְיִהְיֶה לוֹ בָּנִים זְכָרִים, יִשָּׂא אִשָּׁה הַחוּנְנֶת לוֹ, וְיִקְדֵּשׁ

את עצמו בשעת תשמיש, ויבקש ממי שהבנים שלו. יט. כל המוליד – בדומה לו הוא מוליד. כ. ישמר אדם את עצמו, מלקיץ איזה אילן בלא זמנה, כי זה מזיק לגדול בנים. כא. כל הרודף צדקה, זוכה לבנים בעלי עשר, בעלי חכמה, בעלי אנדה. כב. מה יעשה אדם ויהיה לו בנים; יפזר מעותיו לעניים, וישמח את אשתו לפני תשמיש. כג. בשם שאסור להרג אדם, בן אסור לקיץ אילן מאכל קדם זמנו. כד. יואב, שלא הניח בן כמותו – נאמר בו מיתה, דוד, שהניח בן כמותו – נאמר בו שכיבה.

סדר שבתו הרי"ן היום:

כב ובענין שבירת כל המדות רעות היה מפלג בקדשה מפלגת מאד מאד וקצת ספר מענין שבירת כעס ואמר: שמתחלה היה בעסן גדול מאד מאד ואחר כך מחמת שרצה להיות איש כשר ברצונו יתברך, התחיל לשיבר מדה זו של כעס עד שזכה לשיבר מדה זו של כעס אבל תכלית שבירת מדה זו מהפך אל הפך, דהינו להתהפך לטוב גמור שלא יכפת לה כלל וכלל שום דבר, ויהיה רק טוב בלי שום צד קפידא בעולם, זה זכה רק בארץ ישראל שם זכה לזה שנתבטל הכעס בתכלית הבטול, וזכה ונעשה טוב ממש, ולא נשאר בו שום צד קפידא בעלמא עד שאחר כך אפלו מי שהיה עושה לו כל הרעות שבעולם לא היה בלבו שום צד שנאה וקפידא עליו, אדרבא היה אוהבו ולא היה בלבו עליו כלל כי היה רק כלו טוב ממש וגדל עצם הפלגת מדת טובו היה מפרסם לכל מכיריו כי היה רק כלו טוב בלי שום צד קפידא וכעס כלל רק כלו טוב וזה זכה בארץ ישראל כנ"ל וכבר מבאר בספריו הקדושים תורה על זה שדיקא בארץ ישראל זוכין לבחינת זו שהוא בחינת ארץ אפים הפך כעס וחרון אף ושכשכיל

זֶה נִתֵּן וְלֹא יַעֲבֹר

לְאָמֹר מִזֶּה רִנְיָת דְּזַי"ל "עֲדָה לְאֶזְרָא מִקֻּדָּה שְׂדֵיךְ לְאֶחָד מִסְפְּרֵי רַבָּנָא יְהִיָּה תִיקוּן לְכַל" ע
לְאָמֹר "חֵק נִתֵּן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוּר ע"י הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנְחָה" שְׁע"י יִשְׁבֵּת תִיקוּן הַמִּידוֹת ע

זֶה נִתְּאָוּה מִשֶּׁה רַבְּנֵי לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְכוּ' כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת ל"ד):
"וַיִּמְהַר מֹשֶׁה וַיִּקַּד אֶרְצָה" וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָה
(סְנֵה־דְרִין קִיא): 'מָה רָאָה־אֶרֶךְ אַפִּים רָאָה' וְכוּ' עַיִן שָׁם וּבְמִדַּת
עֲנָוָה הִתְפָּאֵר עֲצֻמוֹ מְאֹד שֶׁהוּא עָנָו בְּתַכְלִית הָעֲנָוָה וְאָמַר שְׂאִין
מִי שְׁזוֹכָה לְעֲנָוָה בְּאַמֶּת כִּי־אִם מִי שֶׁהוּא בְּמִדְרָגָה זוֹ שֶׁיִּכּוֹל לֹאמֹר
עַל עֲצֻמוֹ שֶׁהוּא עָנָו כְּמוֹ מֹשֶׁה רַבְּנֵנוּ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שֶׁכָּתַב עַל
עֲצֻמוֹ (בְּמִדְבָר יב"ג): "וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנָו מְאֹד מִכָּל הָאָדָם" וְכוּ' וְכְמוֹ
שֶׁמְצִינוּ בְּדַבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָה: שֶׁאָמַר רַב יוֹסֵף "אַל
תִּתְּנִי עֲנָוָה דְּאִיכָּא אֲנָא" וְהוּא זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה, הִיָּה בְּבַחֲיָנָה זוֹ
וְהִתְפָּאֵר עֲצֻמוֹ בְּעֵצָם מְעַלְתּוֹ בְּמִדַּת עֲנָוָה בְּתַכְלִית הַבְּטוּל
לְגַמְרֵי:

כַּג וְאָמַר: שֶׁהוּא עָנָו בְּתַכְלִית הָעֲנִיוּת בְּכָל הָאִיבָרִים כִּי יֵשׁ אֶחָד
שֶׁהוּא עָנָו וְאִין הָעֲנָוָה בְּלֵב וַיֵּשׁ שֶׁהוּא עָנָו וְאִין הָעֲנָוָה מִגִּיעַ
בְּאִיזָה אִיבָר, אֲבָל אֶצְלוֹ הָעֲנָוָה בְּתַכְלִית בְּכָל הָאִיבָרִים כִּי לְבוֹ
וְכָל אִיבָרָיו הֵם בְּתַכְלִית הַבְּטוּל:

סִדְרַ שְׁלָחוּ עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

(ז) סְדִינִים אַע"פ שְׂאָדָם יִשָּׁן בָּהֶם בְּבִקֵּר אִין מִטִּילִין בָּהֶם צִיצִית:
(ג) מֵאִימַתִּי מִבְּרַךְ עַל הַצִּיצִית בְּשַׁחַר מְשִׁיכִיר בֵּין תַּכְלַת שְׁבָה
לְלִבָּן שְׁבָה: וְאִם לְבָשׁוּ מֵעֲלוֹת הַשַּׁחַר וְאִילֵךְ י"א דְּמִבְּרַךְ עֲלִיו וְכֵן
נִוְהָגִין (מִרְדְּכִי פ"ב דְּמַגִּילָה) וְאִם לְבָשׁוּ קוֹדֵם לְכֵן כְּגוֹן בְּסִלִּיחוֹת לֹא יִבְרַךְ עֲלִיו
וְכִשְׂיֵאִיר הַיּוֹם יִמְשַׁמֵּשׁ בּוֹ וַיִּבְרַךְ (תְּשַׁב"ץ):

סִימָן יט (ח) צִיצִית חוֹבֵת גְּבֵרָא הוּא וְלֹא חוֹבֵת מִנָּא שְׁכַל זְמַן
שְׂאִינוּ לֹבֵשׁ הַטְּלִית פְּטוֹר מִצִּיצִית וְלִפִּיכָךְ אִינוּ מִבְּרַךְ
עַל עֲשִׂיַת הַצִּיצִית שְׂאִין מִצּוּה אֵלָא בְּלִבִּישְׁתּוֹ: (ז) עֲשֵׂה טְלִית
לְצוּרֵךְ תְּכָרִיכִין אַף עַל פִּי שְׁלוֹבֵשׁוּ לְפַעֲמִים בַּחַיּוֹ פְּטוֹר:

סימן כ (א) הלוקח טלית מצוייצת מישראל או מתגר עכו"ם (ואומר שלקחן מישראל נאמן) (נ"י הלכות ציצית) כשר דכיון דתגר הוא חזקה שלקחה מישראל דלא מרע נפשיה אבל אם לקח מעכו"ם שאינו תגר פסולה: (ב) אין מוכרים טלית מצוייצת לעובד כוכבים שמא יתלווה עם ישראל בדרך ויהרגנו אפילו למשכן ולהפקיד טלית מצוייצת לעובד כוכבים אסור אא"כ הוא לפי שעה דליכא למיחש להא:

סימן כא (א) חוטי ציצית שנפסקו יכול לזרקן לאשפה מפני שהיא מצוה שאין בגופה קדושה אבל כל זמן שהם קבועים בטלית אסור להשתמש בהם כגון לקשור בהם שום דבר וכיוצא בזה משום בזוי מצוה: (ויש אומרים דאף לאחר שנפסקו אין לנהוג בהן מנהג בזיון לזרקן במקום מגונה אלא שאינן צריכין גניזה (כל בו הלכות שבת) ויש מדקדיקין לגנוזן והמחמיר ומדקדק במצות תע"ב) (מהרי"ל הלכות ציצית) (ועיין לעיל סימן תרס"ד סעיף ח' ט'): (ב) טליתות של מצוה שבלו אדם בודל עצמו מהם ואינו מותר לקנח עצמו בהם ולא לייחד אותם לתשמיש המגונה אלא זורקן והם כלים: (ג) מותר ליכנס בציצית לבית הכסא: הגה וכו"ש לשכב בהן דשרי ויש שכתבו שנהגו שלא לשכב בטלית שיש בו ציצית גם שלא ליתנו לכובם עכו"ם לכבם והכל שלא יהיו מצות בזויות עליו אך נוהגים להקל לשכב בהם (כל בו): (ד) יש ליזהר כשאדם לובש טלית שלא יגרור ציציותיו:

סימן כב (א) קנה טלית ועשה בו ציצית מברך שהחיינו דלא גרע מכלים חדשים: הגה ואם לא בירך בשעת עשייה מברך בשעת עטוף ראשון (מיימוני נ"י):

סימן כג (א) מותר ליכנס בבית הקברות והוא לבוש ציצית והוא שלא יהא נגרר על הקברות אבל אם הוא נגרר

על הקברות אסור משום לועג לרש בד"א בימיהם שהיו מטילים ציצית במלבוש שלובשים לצורך עצמם אבל אנו שאין מכוונים בהם אלא לשם מצוה אסור אפילו אינם נגררים והני מילי כשהציציות מגולים אבל אם הם מכוסים מותר: (ז) יש נוהגים לקשור שני ציציות שבשני כנפים זה עם זה כשנכנסים לבית הקברות ולא הועילו כלום בתקנתן: (ג) הנכנס תוך ד' אמות של מת או של קבר דינו כנכנס לבית הקברות. במקום שנוהגים להסיר ציצית מטלית המת בבית אם הכתפים לובשים ציצית איכא למיחש בהו משום לועג לרש:

סימן כד (א) אם אין אדם לובש טלית בת ארבע כנפות אינו חייב בציצית וטוב ונכון להיות כל אדם זהיר ללבוש טלית קטן כל היום כדי שיזכור המצוה בכל רגע וע"כ יש בו חמשה קשרים כנגד ה' חומשי תורה וארבע כנפים שבכל צד שיפנה יזכור ונכון ללבושו על המלבושים. לפחות יזהר שיהיה לבוש ציצית בשעת התפלה: (ז) מצוה לאחוז הציצית ביד שמאלית כנגד לבו בשעת קריאת שמע רמז לדבר והיו הדברים האלה וגו' על לבבך: (ג) טוב להסתכל בציצית בשעת עטיפה כשמברך:

סֵדֶר לְקוּמֵי תְּפִלֹת הַיּוֹמִי:

נו: וְעֲזַרְנִי ה' אֱלֹקֵי, לְהִיּוֹת תְּקִיף וְאִמִּין וְחֶזֶק בְּעֲבוֹדַתְךָ תָּמִיד וְאֵל תְּנִיחֵנִי לְפַל חַס וְשָׁלוֹם לְעוֹלָם לְעוֹלָם "אֵל תִּשְׁלִיכֵנִי מִלְּפָנֶיךָ וְרוּחַ קְדֻשְׁךָ אֵל תִּקַּח מִמֶּנִּי" וְזִכְנִי לְהִיּוֹת עֵייל וְנָפִיק, וְאַזְכֶּה לְהִיּוֹת בְּקִי בְּהִלְכָה בְּקִי בְּרָצוּא בְּקִי בְּשׁוֹב בְּקִי בְּעֵייל בְּקִי בְּנָפִיק וּבְכָל מָקוֹם אוֹכֵל לְמִצָּא אוֹתְךָ בֵּין בְּעֵלְיָה בֵּין בִּירִידָה, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב: "אִם אָסַק שָׁמַיִם, שָׁם אָתָּה, וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּדָּךְ" וְאַזְכֶּה לְאַחֵז בְּךָ וּלְהִתְדַבֵּק

בְּךָ תָּמִיד וַיְקִים בִּי מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "אֲנִי לְדוֹדֵי וְדוֹדֵי לִי":

נז: אָנָּה ה', יְהִמוּ וַיְכַמְרוּ מֵעֵידָה וְרַחֲמֶיךָ וַחֲנִינוּתֶיךָ עָלַי, וַיַּעֲלֶה וַיְבֹא זְכוּרֹנִי לְפָנֶיךָ לְטוֹבָה וְרַחֵם עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְאַל תִּנְיַחֲנִי וְאַל תִּטְשֵׁנִי לְהַשְׁתַּקֵּעַ, חֵם וְשָׁלוֹם, בְּאֵלוֹ הַמְּקוֹמוֹת הַנְּמוּכִים וְהַשְּׁפָלִים אֲשֶׁר בָּאתִי עַד הֵנָּה "אֵל תַּעֲזֹבֵנִי ה' אֱלֹקֵי וְאַל תִּרְחַק מִמֶּנִּי, אֵל תִּבְלַעֲנִי מִצוּלָה וְאַל תִּתְאַטֵּר עָלַי בְּאֵר פִּי" חֲנִנִּי וְהַקִּימֵנִי, וּמַעֲפֵר דַּלּוֹתַי וּמַעֲצֵם שְׁפָלוּתִי תְרוֹמְמֵנִי וַיְקִים מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "אֲנֹכִי אֶרְדַּ עִמָּךְ מִצְרִימָה וְאֲנֹכִי אֶעֱלֶךָ גַּם עֲלֶה", וְהִירִידָה יִהְיֶה תִּכְלִית הָעֲלִיָּה חוּם וְחַמֵּל עָלַי, וְשַׁלַּח יְשׁוּעָתְךָ וְתִתְמַכְּנִי בִּימִין צְדָקָה, וְתִסְעַדְנִי בְּעֵצֶם חֲמֻלָתְךָ, וְתִהְיֶה תָּמִיד עִמִּי וְתִתֵּן לִי כֹחַ וְשִׁבְלִי לְאַחֲזוֹ בְּךָ תָּמִיד וְאַל תִּנְיַחֲנִי לְפַל חֵם וְשָׁלוֹם, לְעוֹלָם וַיְקִים מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "כִּי יִפּוֹל לֹא יוּטָל כִּי ה' סוֹמֵךְ יָדָיו":

נח: וְתִמְהַר וְתַחֲיֵשׁ לְגִאֲלָנוּ גְּאֻלַּת הַנְּפֹשׁ, וְתוֹצִיאֵנִי וְתַעֲלֵנִי מִהַיּוֹם וּמַעֲתָה, מִכָּל מִינֵי נְפִילוֹת וַיְרִידוֹת וְהַתְּרַחֲקוֹת מִמָּךְ שֶׁנִּתְרַחֲקוֹתַי עַד הֵנָּה מִקִּים מַעֲפָר דָּל מֵאֲשֵׁפוֹת יָרִים אֲבִיוֹן חֲמֵל עַל דָּל וְאֲבִיוֹן כְּמוֹנִי, חֲנִנִּי וְהַקִּימֵנִי, חֲנִנִּי וְהַקִּימֵנִי, שִׁטְחֹתַי אֵלֶיךָ כַּפִּי, "מִקְצֵה הָאָרֶץ אֵלֶיךָ אֶקְרָא בְּעֵטֶף לְבִי בְּצוּר יְרוּם מִמֶּנִּי תִנְחֵנִי":

נט: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, חוּם וְחַמּוֹל עָלַי אָבִי שְׁבַשְׁמִים, וְתִגְעַר בְּהַרְוֹדָפִים וּמְפִילִים אוֹתִי, וְאָמַר לְצָרוֹתַי דֵּי וְתֹאמַר עַד פֹּה תָּבֵא וּמַעֲתָה תִּרְחַם עָלַי וְתַעֲזֹרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי וְתִתְחִיל לְהַעֲלוֹת אוֹתִי מֵעֲלָה מְעֲלָה חֵישׁ קַל מְהֵרָה וְכָל הַיְרִידוֹת יִתְהַפְּכוּ לְעֲלִיּוֹת, וְכָל הַתְּרַחֲקוֹת יִתְהַפְּדוּ לְהַתְּקָרְבוֹת כִּי אֲתָה הַחֲלוֹת לְקָרְבָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ, וְהַתְּחַלֵּת לְהַשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ הַמוֹן קִדְשָׁתְךָ וְתִקַּף חֲמֻלָתְךָ עַל יְדֵי צְדִיקֵי אֲמֶת שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר עַל כֵּן אֵין נֶאֱדָה לָךְ לְעֲזֹבָנוּ ה' אֱלֹקֵינוּ, יְהִמוּ מֵעֵידָה עָלֵינוּ וּבְאֲשֶׁר הַחֲלוֹת לְהַרְאוֹת

גִּדְלָהּ וְטוֹבָהּ עָלֵינוּ, וְנָתַתְּ לָנוּ תוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה עַל יְדֵי מֹשֶׁה נְבִיאָךְ
נֶאֱמַן בֵּיתְךָ, וְשָׁלַחְתְּ לָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, צְדִיקֵי אֲמֶת בְּכָל דוֹר
וְדוֹר, אֲשֶׁר עַל יָדָם נִמְסְרָה הַתּוֹרָה לָנוּ מִמֹּשֶׁה לִיהוֹשֻׁעַ, וּמִיהוֹשֻׁעַ
לְזִקְנִים, וּמִזִּקְנִים לְזִקְנִים וְצְדִיקִים שְׁבָכָל דוֹר וְדוֹר, עַד אֲשֶׁר הִגִּיעַ
אֵלֵינוּ הַשְּׁתַּלְשֻׁלוֹת קִבְּלַת הַתּוֹרָה, וְעַדִּין לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ מִמֶּנּוּ,
”הִקִּיצוּתִי וְעוֹדֵי עִמָּךְ”, בֵּן יִכְמְרוּ מֵעִידֶךָ עָלֵינוּ, וְתַעֲזֹרְנִי לְקִים
בְּאֲמֶת אֵת כָּל דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה חוּסָה עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ וְעֲזֹרְנוּ
לְהִיּוֹת דְּבוּק בְּךָ וּבְצְדִיקֵי אֲמֶת לְעוֹלָם וָעֶד, בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם
הַבָּא:

ס: אָנָּה ה' בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, זַכְּנִי שִׁיפְקֹחוּ עֵינַי וּלְבִי וְאֲזִנִּי לְרֹאוֹת
וּלְהִבִּין וּלְשִׁמֵּעַ גִּדְלָתְךָ וְרוֹמְמוֹתְךָ, וּלְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֲמֶת, וְחַנּוּנִי
מֵאַתָּה יִדְעָה בִּינָה וְהַשְׁכֵּל לְהִבִּין וּלְהַשְׁיֵג דְּרָכֵי הַתְּשׁוּבָה בְּאֲמֶת,
וְתַעֲזֹרְנִי לֵילֶךְ בָּהֶם תָּמִיד וְאַזְכֶּה לְהִיּוֹת בְּכֹלל בְּעֲלֵי תְּשׁוּבָה
בְּאֲמֶת, כִּי יִמְיָנֶךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׁבִים וְרוּצָה אֶתְּךָ בְּתְּשׁוּבָה, וְאִם
לֹא עָכְשׁוּ אִימָתִי, וְתַעֲזֹרְנִי שְׁאַזְכֶּה לְתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאֲמֶת,
לְתְּשׁוּבָה עֲלֵאָה, בְּאִפְּן שְׁאַזְכֶּה שִׁיתְיַחַד עַל יְדֵי נִקְדָּה הַתְּחַתּוֹנָה
בְּנִקְדָּה הָעֲלִיוֹנָה, וְיִתְתַּקֵּן וְיִשְׁלַם עַל יְדֵי אָדָם הָעֲלִיוֹן לְשִׁבְתָּ עַל
הַכֶּסֶּא, וְשָׁם יִהְיֶה נִכְלָל נַפְשֵׁי וְרוּחֵי וְנִשְׁמָתֵי מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם
וְתִמְלֵא פְּגִימַת הַלְּבָנָה, וְיִהְיֶה אֹר הַלְּבָנָה כְּאֹר הַחֲמָה כְּמוֹ
שְׁכַת־טוֹב: ”וְהָיָה אֹר הַלְּבָנָה כְּאֹר הַחֲמָה, וְאֹר הַחֲמָה יִהְיֶה
שְׁבַע־עֶתִים כְּאֹר שְׁבַע־הַיָּמִים” כִּי מַלְכוּתְךָ בְּכֹל מְשָׁלָה, בְּשָׁמַיִם
וּבָאָרֶץ:

סא: וְאַתָּה עוֹשֶׂה גְּדוּלוֹת וְנִפְלְאוֹת עַד אֵין חֶקֶר, וְאַתָּה חוֹשֵׁב
מִחֲשָׁבוֹת לְבַל יִדַּח מִמֶּךָ נִדָּח ”מִמִּית וּמִחַיָּה מוֹרִיד שֶׁאוֹל וְיַעֲלֵ”
וְאַתָּה מְקַשֵּׁר וּמְחַבֵּר וּמְיַחַד שְׁנֵי הַפְּכִים יַחַד תַּכְלִית קִצָּה הַתְּחַתּוֹן

מֵעַמְקֵי שְׂאוֹל עַד רוֹם גָּבְהֵי מְרוֹמִים עַד תְּכֵלִית קֶצֶה הָעֲלִיּוֹן
מִנְקֻדָּה הַתְּחִתּוֹנָה עַד נְקֻדָּה הָעֲלִיּוֹנָה כִּי מִי יֹאמֶר לָךְ מָה תַעֲשֶׂה,
עַל כֵּן יִגִּיעוּ רַחֲמֶיךָ גַּם עָלַי, וְתַחֲתֶר חֲתִירָה מִתַּחַת כִּסֵּא כְבוֹדְךָ,
חוֹמַל דְּלִים שׁוֹמֵעַ אֲנִקֶּת אֲבִיוֹנִים, וְתַעֲזֹרֵנִי לְהַתְּעוֹרֵר בְּאַמֶּת
וּלְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת, וְתִזְכְּנִי לְהִיּוֹת דְּבוּק בְּאַמֶּת
בְּצַדִּיקֵי אֲמֶת מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם "כִּי לֹא תַחֲפִץ בְּמוֹת הַמֵּת כִּי אִם
בְּשׁוֹבוֹ מִדְּרָכָיו וְחָיָה, תָּשִׁיב אֲנֹשׁ עַד דְּכָא וְתֹאמֶר שׁוֹבוּ בְּנֵי אָדָם,
שׁוֹבָה ה' עַד מָתַי וְהִנָּחֵם עַל עֲבֹדֶיךָ הַשִּׁיבְנוּ ה' אֱלֹהֶיךָ וְנִשׁוּבָה חֲדָשׁ
יְמֵינוּ כְּקֶדֶם":